

на слѣдствіята, да са докаже нелѣпостъта на самыѣ основанія по законыѣ на Логиката.

д) За да намѣрваме доказателствата и опроверганіята, трѣба: 1) Да вникнемъ въ самата сѣщностъ на работата, да разберемъ сичкыя нейнѣ ходѣ, и да обьемемъ сичкѣтъ обстоятелства; 2) Да са убѣдимъ въ истинната на доказанната работа и въ лъжливостъта на опровергаемага: за първото необходими сѣ разсѣдѣкъ и опытность, а за послѣднѣто — честность. Подробныѣ издирванія за истинното и лъжливото, за сумнителното и вѣроятното, излагатъ са въ Логиката. —

Три форми на изложеніето. — Мислитѣ, които са развиватъ въ едно съчиненіе, могатъ да бѣдѣтъ изложени въ трояка форма: *монологическа, диалогическа и епистолярна.*

1) *Монологическата*, или повѣствователната форма състои въ повѣствователното изложеніе на мыслитѣ на самыя авторъ или ораторъ, който самъ на себе си прави, ако е нужно, възразенія и пакъ самъ-си ги опровергава, като доказва съ този начинъ какъ гледа върху предмѣта на съчиненіето. Тѣзи е най-употребителната форма на изложеніето, защото е удобна за сѣкъй родъ съчиненіе: *описанія, повѣствованія или разказы, разсѣжденія и пр.*

2) *Диалогическата*, или разговорната форма на изложеніето състои въ туй, че авторътъ разкрыва своята тема не отъ свое име, а въ разговоръ между двѣ или повече лица, които са прѣпираатъ помежду си едно съ друго или разыскватъ нѣкой предмѣтъ. Тѣзи лица въ съчиненіето трѣба да сѣ толкози колкото разны страны авторътъ разкрыва въ дадения предмѣтъ. Оттука сѣко лице трѣба да има свой погледъ на предмѣта, свой образъ на мыслитѣ доро и свой езикъ, споредъ колкото е то образовано. Напр. се-